

Art de venda al públic

Vint anys més tard, Artexpo, la fira d'art de Barcelona, torna a obrir les portes. De l'1 al 5 de maig s'escaurà la primera edició d'aquest certamen que va veure la llum l'any 1976.

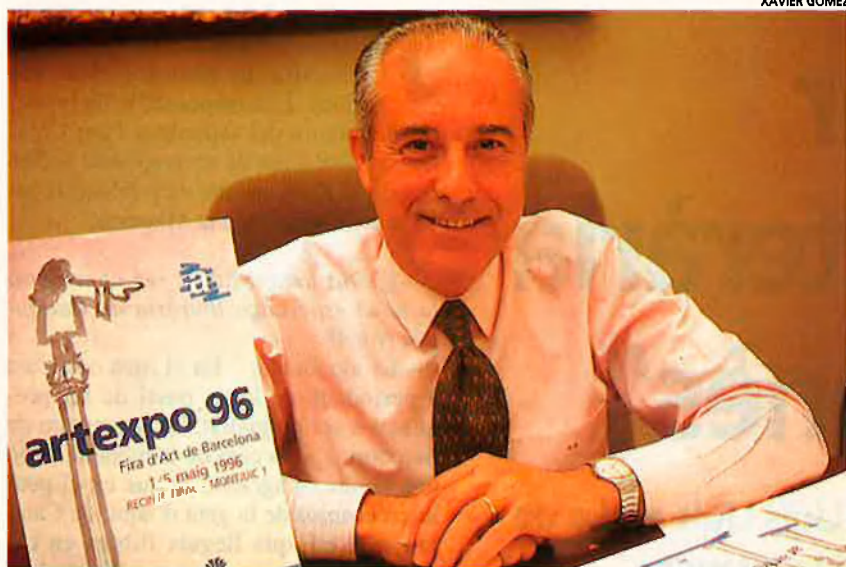
Era estrany –fins i tot aberrant– que Barcelona, amb el potencial intel·lectual, artístic i econòmic que té no comptara amb una fira d'art. Avui, aquest somni de molts amants de col·leccionar pintura, escultura, dibuix i obra gràfica s'ha fet realitat en el recinte de la Fira de Barcelona.

En aquesta primera edició, que es durà a terme entre l'1 i el 5 de maig, es donen cita prop de cent expositors, entre galeries i revistes d'art: cinquanta-sis són del Principat, onze del País Valencià i sis de les Illes. Artexpo, organitzada per la Fira de Barcelona en col·laboració amb el Gremi de Galeries d'Art de Catalunya, es presenta amb un cartell que Cesc ha realitzat desinteressadament i en què apareix, en el seu estil inconfusible, la silueta de Colom assenyalant el logotip del saló.

Però abans d'aquesta presentació, Artexpo ha viscut en el silenci una història submergida. Naixia i moria en 1976, en un moment clau en què la transició postfranquista establia les bases de la futura democràcia i l'escena política centrava l'atenció per damunt de les ofertes galerístiques. Artexpo, aquell any 1976, tot i haver estat la primera iniciativa firenca del sector en la península i d'haver rebut una molt càlida acollida, sucumbí sota l'omnipotència política i s'ha mantingut latent durant dues dècades ben comptades.

Avui, el saló tornarà a veure la llum, després de quinze anys d'intents d'Albert Gimeno, sots-director de la Fira de Barcelona, de fer reflotar aquest certamen. "Era una il·lusió que tenia i que perseguia personalment –declara–, perquè sóc fill de pintor i he crescut enmig d'art". El saló va veure passar per davant els ulls l'eufòria dels anys 80 i, posteriorment, la recessió dels 90, sense poder-se manifestar públicament. Enguany, per més que els vents no li són favorables, ha aconseguit de desplegar les veles i de llançar-se a l'aventura amb mitjans propis i esforços col·lectius. Artexpo sorgeix amb la modèstia i la independència de qui no compta amb subvencions institucionals perquè no n'ha aconseguides. "El risc econòmic, l'ha hagut d'assumir la Fira de Barcelona –assegura Gimeno–, perquè les administracions, avui, no tenen diners".

Igualment, aquesta independència econòmica, Antoni Botey president del Gremi de Galeries d'Art i president del comitè organitzador del saló, la interpreta en positiu, per molt que oblige a créixer amb mesura i discreció. "Una fira que no compti amb subvencions de cap mena i que pugui créixer amb l'esforç de la gent mateixa, assegura la continuïtat", afirma. Però hi ha més: tots dos, Botey i Gimeno, asseguren que el món de l'art i del col·leccionisme d'art és un reflex de l'economia, cosa que tranquil·litza; l'economia i l'art.

Obert a tothom. Però allò que ha volgut destacar Botey ha estat el caràcter obert d'Artexpo, l'únic aspecte —juntament amb el nom— que ha heretat d'aquell 1976. Així, la fira acollirà qualsevol sala que estiga afiliada a algun gremi de galeries i que presente obra original amb menys de cent anys d'antiguitat. Aquesta és, potser, la gran diferència amb els altres sa-

Albert Gimeno, subdirector de la Fira de Barcelona. Artexpo sorgeix amb la modèstia i la independència de qui no compta amb subvencions institucionals perquè no n'ha aconseguides.

lons, en els quals la participació es determina seguint un estricte criteri de selecció. Arco, per exemple, és un prototip d'elitisme firenc, segons que confessa Rosalia Sender, propietària de la galeria valenciana que porta el mateix nom. "En el món de les galeries sempre hi ha hagut un cercle tancat que s'ha cregut que formava una elit, i molts dels seus membres participen en fires tancades com Arco —assegura—. Allò que no entenc d'Arco és el criteri de selecció que segueix. Hi porte Guinovart, Rueda i importants artistes valencians; he sol·licitat dos anys seguits de participar-hi, i no m'han permès d'entrar-hi". En aquest aspecte, Artexpo s'ha obert a l'obra que vulga presentar cada galeria —que, això sí, haurà d'estar necessàriament afiliada a un gremi.

Igualment, el perfil del col·leccionista d'art ja no respon únicament a la persona adinerada que cerca una signatura i la seua cotització de mercat. Es tracta més aviat de la persona que pot comprar una obra perquè li l'han posada abast. I és que, com afirma Gimeno, "en aquests moments, la imatge de l'art com a cosa prohibitiva s'ha esvaït. Artexpo va en la línia d'oferir un producte a l'abast de totes les butxaques". Potser és aquest el remei a la crisi del mercat d'art.

Eliseu T. Climent

Antoni Botey: "Encara s'ha de crear un col·leccionisme"

—*Ressuscitar Artexpo respon a cap estratègia contra la crisi de l'art i de les galeries?*

—Tot el que pugui portar il·lusió en el món de l'art, i una fira n'hi porta, benvingut sigui. L'art és un món més sensible que molts altres a les circumstàncies del moment. Quan aquestes circumstàncies semblen poc estables, el primer que se'n ressent és l'art.

—*Però hi ha hagut moments d'efervescència, com els anys 80, quan la gent comprava més art que no avui...*

—Jo diria que actualment la situació de l'art va més d'acord amb el nivell cultural del país. Que hi hagi uns moments d'eufòria és un fet que passa. El que importa és la gent que continua visitant exposicions i comprant, de tant en tant, alguna cosa que li agrada. Però en el fons, encara s'ha de crear un col·leccionisme que, d'una altra banda, hauria de començar a l'escola. Quan serà obligatori de visitar una exposició, assistir a un concert o veure una funció de teatre, s'anirà formant de mica en mica una sensibilitat, no perquè hagin de ser artistes sinó perquè sàpiguen apreciar allò que l'art els pot oferir. Quan aquesta

gent vagi creixent, tindrem un col·leccionisme de debò.

—*La relació entre el museu i la galeria resulta un poc conflictiva.*

—Quan un museu o una institució vol comprar obra, no hauria de saltar-se el món de les galeries. Vesteix molt parlar directament amb l'artista, i l'artista moltes vegades també se salta el graó de la galeria. Per això no tot passa per les galeries. I aquestes queden apartades dels circuits establerts de comerç i de compra-venda d'obra.

—*En aquest aspecte, com veu el destí de les galeries com a mercats d'art?*

—La galeria fa una funció i, mentre li permeti de subsistir, tampoc no pot aspirar a gran cosa més. En el meu concepte, la galeria no és una botiga. Una botiga ha de buscar un rendiment; una galeria s'ha de preocupar de donar el que la gent necessita per anar-la educant de mica en mica. Ha de fer assequible el diàleg amb l'art. És un espai obert al públic.

—*El museu pot exposar obra viva, però més o menys consolidada; la galeria presenta l'art més viu, del moment. És potser aquesta una altra de les diferències entre museu i galeria?*

"La fira porta il·lusió."

—Per mi el museu ha de tenir dues funcions: una part morta i una part viva; i ha de poder presentar coses que una galeria no podria presentar. Això sí: sense oblidar la mirada del passat que és el que contribueix a entendre l'art nou. E. T.